

Είναι άγριο. Είμαστε έδω για μιά επίσκεψη,
 Μ' ένα καταραμένο μωρό σκούζοντας προς κάπου.
 Υπάρχει πάντα ένα ματωμένο μωρό στην ατμόσφαιρα.
 Θά τ' όνόμαζα ήλιοβασίλεμα, μά
 Ποιός άκουσε ποτέ ένα ήλιοβασίλεμα νά ούρλιάζει σάν κι αυτό;

Είσαι βυθισμένος στά έφτά προγούλια σου, άκίνητος σάν χοιρομέρι.
 Ποιά νομίζεις πώς είμαι;
 Θεΐε, θεΐε;
 Θλιβερέ 'Αμλέτο, μ' ένα μαχαίρι;
 Ποϋ καταχωνιάζεις τή ζωή σου;

Είναι μιά πεντάρα, μιά πέρλα-
 'Η ψυχή σου, ή ψυχή σου;
 Θά τήν άπαγάω σάν ένα όμορφο πλούσιο κορίτσι,
 Θ' άνοιξω άπλά τήν πόρτα και θά βγώ γρήγορα άπ' τό αυτοκίνητο
 Και θά ζήσω στό Γιβραλτάρ στόν άέρα, στόν άέρα.

ΑΠΟΚΡΥΦΟ

'Ο άέρας είναι ένας μύλος μέ άγκιστρα-
 'Ερωτήσεις δίχως άπάντηση,
 Λάμποντας και μεθυσμένες σάν μύγες
 Ποϋ τό φιλι τους τσουζει άφόρητα
 Μέσ στις βρομερές μητρες μαύρου άέρα κάτω από πεύκα τό καλοκαίρι.

Θυμάμαι
 Τή νεκρή μυρουδιά τοϋ ήλιου σέ ξύλινες καμπίνες,
 Τό σκλήρεμα τών πανιών, τά μακριά άρμυρά σάβανα.
 Κάποτε κάποιος έχει δει τό Θεό, ποιά είναι ή γιατρεία;
 Κάποτε κάποιος μαγκώθηκε

Δίχως οϋτ' ένα κομμάτι νά τοϋ 'χει άπομείνει,
 Οϋτ' ένα δάχτυλο τοϋ ποδιού, οϋτε τοϋ χεριού, κι έξάντλησε
 'Εξάντλησε τελείως, μέσ στοϋ ήλιου τίς πυρκαγιές, τά χρώματα
 Ποϋ επεκτείνονται άπό άρχαίους καθεδρικούς
 Ποιά είναι ή γιατρεία;

Τό καταπότι τοϋ χαπιού τής Μετάληψης,
 'Η πορεία δίπλα στ' άκίνητο νερό; 'Η μνήμη;
 'Η μαζευοντας τά λαμπερά κομμάτια
 Τοϋ Χριστοϋ μέσ στά πρόσωπα τρωκτικών,
 Τούς ήμερους λουλουδοφάγους, τούς μόνους

Ποϋ νιώθουν άνετα μέ τίς ταπεινές τους έλπίδες-
 Τήν καμπούρα γυναίκα μέσ στό μικρό της, καθαρό έξοχικό

Κάτω άπ' τίς άχτίνες τής άγράμπελης.
 Δέν υπάρχει κανένας μεγάλος έρωτας, μόνο τρυφερότητα.
 'Αραγε ή θάλασσα

Θυμάται τόν περιπατητή άπάνω της;
 Τό νόημα στάζει άπ' τά μόρια.
 Οί καμινάδες τής πόλης άνασαίνουν, τό παράθυρο ιδρώνει,
 Τά παιδιά χοροπηδοῦν μέσ στά κρεβατάκια τους.
 *Ο ήλιος άνθίζει, είναι ένα γεράνι.
 *Η καρδιά δέν έχει σταματήσει.

ΘΑΛΙΔΟΜΙΔΗ

*Ω μισοφέγγαρο-

Μισέ έγκέφαλε, φωτεινότητα-
 Νέγρε, μεταμφιεσμένη σε λευκόν,

Οί σκοτεινοί σου
 *Ακρωτηριασμοί σέρνονται καί τρομοκρατοῦν-

*Αράχνιοι, επικίνδυνοι.
 Ποιό γάντι

Τί τό δερμάτινο
 Μέ προφύλαξε

*Από κείνη τή σκιά-
 Τ' άνεξίτηλα μπουμπούκια,

Κότσια σε ώμοπλάτες, τά
 Πρόσωπα πού

Σπρώχνονται μέσ στην ύπαρξη, σέρνοντας
 Τήν κλαδεμένη

Ματωμένη κουκούλα άπουσιών.
 *Ολη νύχτα σκαρώνω

*Ένα χώρο γιά τό πράγμα πού μου δωρήθηκε,
 Μιά άγάπ

Δυό δακρυσμένων ματιών καί μιά στριγγλιά.
 *Άσπρο φτύσιμο

*Αδιαφορίας!
 Οί σκοτεινοί καρποί στριφογυρίζουν καί πέφτουν.

Τό τζάμι ραγίζει πέρα γιά πέρα,
 *Η εικόνα

*Εξαφανίζει κι αποβάλλει σάν πεσμένος υδράργυρος.

Sylvia Plath

